

Side, efter at han er bleven dømt, Handlinger, som det staar ganske til ham selv at afholde sig fra.

Det Spørgsmaal, som det nu her drejer sig om, er, hvorvidt det, der her er Tale om er fornødent, og det er efter min Mening fornødent. Sagen er nemlig den, at der kan tiltrænges særlige Bestemmelser, og der findes jo ogsaa særlige Bestemmelser i disciplinære Henseende for dem, som ere berøvede deres Frihed, som ere Straffefanger, og afsondrede fra den øvrige Verden og indsatte i en Celle, hvor de have at følge den Orden, som er foreskrevet for denne Anstalt. Man skal ikke anvende disciplinære Straffe mere, end det er nødvendigt, men man maa ogsaa anvende dem, hvor det er nødvendigt, man maa i alt Fald ikke have Lovene affattede saaledes, at der kan komme Tilfælde, hvor Fængselsbestyrelsen staar aldeles magtesløs og maa give tabt og lade sig slaa af Marken, og det er noget som meget vel kan ske. Man kan ikke forhindre Folk i at foretage ulovlige Handlinger, naar de ville foretage dem, og der er navnlig een Ting, man ikke kan: Man kan ikke lukke Munden paa Folk, naar man ikke vil stikke dem en Knebel i Munden, og det har man naturligvis ikke Lov til. Naar en Fange ikke bryder sig om de andre disciplinære Forholdsregler — det være sig en nu i en Tvangs- Arbejds- eller Straffeanstalt — naar han faar lyst til at slynge, saa det stinger over hele Anstalten, eller skrike op og brøle, og naar saa Arrestforvareren eller Bestyreren for Anstalten maatte komme til Stede og irettesætte ham, men han desuagtet vedbliver at slynge og brøle Bestyreren lige op i Ansigtet, hvad skal saa denne gøre? Skal han trække sig tilbage og sige: Ja, han er i Spændetrøje, og jeg har anvendt de andre Midler, jeg har, nu har jeg intet Middel tilbage at anvende. For saadanne Tilfælde er det man skal have Stokken, slet ikke som et Middel, som man glæder sig ved at have, men som et yderste Middel, der nærmest skal virke derved, at det affrækker. Sagen er den, at disciplinære Straffebestemmelser vel ere Straffebestemmelser, men de dikteres og fastsættes ikke efter Retfærdighedsteorien, men efter Affrækkelsesteorien; blot ved, at de eksistere, staa de med deres Straffetruusel og affrække den vedkommende fra at begaa de Handlinger, som man vil forhindre. Paa samme Maade, som et Barn mange Gange afholder sig fra Spilopper, som det ellers havde lyst til at gøre, fordi det ved, at ellers kommer Stokken, saaledes virker ogsaa Arrestreglementets Bestemmelse affrækkende.

Naar det ærede 4de Medlem for 1ste Ræds fremdrog, at der er Straffeanstalter, i hvilke korporlige Straffe ikke havde fundet Anvendelse i et eller flere Aar, saa er Grunden til, at de ikke finde saa megen Anvendelse i Anstalterne, jo netop den, at Fangerne vide, at de kunne anvendes imod dem, og saa afholde de sig fra, hvad de ikke maa. Indtræder saa Faktum, maa man naturligvis anvende dette Middel, og saa vil det virke affrækkende paa ligesindede. — Jeg vilde derfor meget beklage, om denne Bestemmelse blev udtekt.

Naar det dernæst blev sagt, at der er en Inkonsekvens i, at Bestemmelsen ikke gælder for dem, som sidde i Anstalterne i Genhold til Renselse, affagt af Politimesteren for Udyd i Fattiganstalterne, og at den burde gælde for dem begge, saa har jeg ikke noget derimod, men jeg skal forklare, hvorfor jeg ikke har taget det nævnte Tilfælde med, og hvorfor jeg paa den anden Side haaber, at man skal kunne saa det her foreslaede med under dette Lovforslag, altsaa saa denne Forandring indført. Jeg henter disse mine Grunde fra Behandlingen af Fattigloven i Foraaret 1891. Det er nemlig ikke saaledes, som et æret Medlem jagde ved en tidligere Behandling, at man ikke havde Mod den Gang til i Fattigloven at foreslaa korporlig Renselse som disciplinært Middel. Det ærede Medlem, som anførte det, har ikke kendt Forholdene den Gang. Forholdet var det, at man meget gerne ønskede her i dette Ting at saa dette Spørgsmaal, i Forbindelse med andre Spørgsmaal, optaget til Forhandling for at kunne saa indført denne og forskellige andre Forbedringer i Lovforslaget. Forslaget kom imidlertid her op kun saa Dage før Samlingens Slutning, der kunde ikke en Gang være Tale om at sende det i Udvalg, og da man maatte erkende, at Folketinget havde gjort et ganske fortræffeligt Arbejde ved Behandlingen af dette Lovforslag, og man ikke gerne vilde standse det, lod man Lovforslaget gaa igennem med de Bestemmelser, som man her fandt at være Bletter paa det. Jeg har den Anskuelse, at hvis man den Gang havde haft en Maaned til Raadighed og havde faaet Sagen til Behandling, saaledes at man kunde foretage nogle saa Forandringer paa mindre væsentlige Punkter og havde faaet en Forhandling derom med det andet Ting, saa havde man netop paa den Konto, at disse Anstalter nu skulde gaa over til at være Straffeanstalter, faaet det andet Ting til at gaa ind paa, at der her foretoges en Forandring. Sagen er jo nemlig den, at den Gang var det endnu Opfattelsen hos